„Ik zal mijn best doen, dit bijeen te krijgen, dokter!" zei hij. Hij wachtte even en keek verlegen voor zich. „Ik heb mijn vrouw zielslief, dokter," ging hij voort; ik legde mijn hand op zijn schouder, voor een oogenblik kwam mij in de herinnering wat ik verloren had, toen mijn eigen lieve vrouw gestorven was. „En zij heeft mij lief," vervolgde hij. „We zijn nu zes jaar getrouwd. Ik was nog slechts een knaap en kwam juist van Parijs, waar ik een halfjaar gestudeerd had." Hij voegde er berouwvol aan toe dat hij in die zes maanden te Parijs al zijn geld had opgemaakt, dat hij als kantoorklerk had overgespaard. „Zij was zoo dapper," zei hij, „toen ik haar vroeg mijn vrouw te worden. Ik dacht er niet aan dat we ooit aan iets gebrek zouden hebben. Als dit .... dit niet gebeurd was, geloof ik zeker dat ik naam gemaakt zou hebben. Ziekte in huis drukt een man echter neer, is 't niet?" Hij wachtte even, toen ging hij haastig voort. „Ik verheug me over wat u zei betreffende verbeeldingskracht. Weet u, dat ik reeds lang dacht, dat ikzelf haar zou kunnen genezen? Toen ik bij u kwam, wist ik bijna wat u zeggen zoudt. Eens dokters middelen zijn beperkt (vergeef me dat ik dat zeg!) maar verbeeldingskracht kan wonderen doen. Als u wist hoe lief zij mij heeft, zou u dit toestemmen."

Ik antwoordde hem dat ik graag geloofde wat hij zei.

„Er moet haar iets gegeven worden om voor te leven," zei hij. „Op dit oogenblik beschouwt zij zichzelve als een last voor mij. Dit heeft ze mij reeds meermalen gezegd. Vaak zegt ze: „Max, er is nog een groote toekomst voor je weggelegd als je van de zorg voor mij ontslagen bent." Welnu, dokter, als iemand naar haar toe kon gaan en haar zeggen: „Uw man is ziek, hij moet weg voor rust, voor een kuur," dan geloof ik, dat haar sterke wil haar in staat zou maken, haar ziekte van zich af te werpen, en van bed op te staan."

„Heeft ze wel eens over sterven gesproken?" vroeg ik. „Is zij bang voor den dood?"

„O, neen," antwoordde hij snel. „De dood boezemt haar niet de minste vrees in."

Ik knikte. Ik zag hem in den geest over haar heengebogen en hoorde hem wegzingen de stemmen die tot de stervende kwamen van de andere zijde. Ik zag hem de grauwe wolken verjagen en opgewektheid, geloof en levensmoed brengen zonder welke het leven hier op aarde ellendig is.

Hij wandelde met mij de straat op, steeds zijn meening herhalende, dat als haar verteld werd dat hij ziek was en verplicht was een half jaar heen te gaan, zij hierdoor nieuwe kracht zou vinden om voor hem te leven en zijn terugkomst af te wachten.

En nu (zei de dokter) moet de geschiedenis van Max Durrain in den onpersoonlijken vorm worden verder verteld en je moet mij niet vragen hoe ik aan de bijzonderheden gekomen ben.

Hij vertelde zijn schoone vrouw dat een ernstige ziekte hem ondermijnde. Een dokter, een vriend van mij, hielp hem op mijn verzoek hierbij en zei dat hij een rustkuur moest ondergaan. Toen nam Durrain uit zijn collectie schilderstukjes er een die ze beiden het mooist vonden en zei:

„Mijn oude vriend Scottow, met wien ik in Parijs gestudeerd heb, was indertijd zeer gesteld op dit stukje. Meermalen zei hij: „Als je ooit van plan bent je er van te ontdoen, denk dan aan Scottow. Hij heeft naam gemaakt. Hij is een gelukkig man, die Scottow. Als ik dit schilderstukje bij hem breng, ben ik zeker dat hij er mij een ronde som voor geven zal."

Durrain pakte het schilderstukje in, en daarna weer uit en herhaalde dit wel drie maal, opdat ze er nog een laatsten blik op zou kunnen werpen. Scottow was, zei hij, nu een gefortuneerd man, en evenals Durrain, een artist tot in zijn vingertoppen. Hij vergat nimmer dat hij en Durrain samen honger geleden hadden, toen dan ook het schilderstukje was uitgepakt was hij dadelijk bereid een paar bankjes van vijf en twintig in de handen van zijn vriend te laten glijden; niet voor het stukje, dat was maar kladwerk. Durrain's oogen waren echter vol hoop op hem gericht en daarom zei hij:

„Ga even zitten, ouwe jongen! Ik zal naar boven gaan om mijn chèqueboek te halen.

Ik wil dit stukje koopen voor honderd gulden. als dat je helpen kan."

Durrain wist dat het stukje nauwelijks vijf en twintig gulden waard was. Hij wist dus dat een bedrag van honderd gulden veel te veel was; dit overdacht hij, toen Scottow terugkwam met zijn chèqueboek en zei tot hem:

„Scottow, ik ben geen bedelaar en het heeft mij heel wat gekost om hier te komen. Ik weet dat het stukje geen honderd gulden waard is. Geef mij er vijf en twintig voor en .... een chèque voor tweehonderd!"

Scottow dacht dat het een grap was en zei „Waarom niet tweeduizend, Max?"

DE EERSTE REIS VAN DE „J. P. COEN".

Het vertrek uit Amsterdam van de „Jan Pieterszoon Coen" tot het maken van haar eerste reis. Een groot aantal nieuwsgierigen had zich op de plaats van afvaart verzameld, om het statige schip, waarvan wij ter gelegenheid van zijn proefvaart de bijzonderheden hebben medegedeeld, te zien vertrekken.

„Neen, tweehonderd," zei Durrain. „Ik zal je de chèque morgen of overmorgen terugbrengen. Het is mijn bedoeling niet om ze te verzilveren. Je kunt desnoods aan de Bank een kennisgeving zenden.

Alles wat ik verlang is jouw handteekening op deze chèque."

„Waarvoor?" vroeg Scottow en de lach verdween van zijn gelaat.

Durrain haalde diep adem, en zijn gelaat werd vuurrood.

„Ik wilde het haar laten zien," mompelde hij en Scottow begreep hem. Durrain wilde zijn vrouw laten zien, dat hij meer was dan een middelmatig schilder.

„Max," zei hij bewogen, „ik wou dat ik het missen kon dan gaf ik je er tweehonderd. Doch hoewel men mij als een welgesteld man beschouwt, ben ik te veel artist om te sparen. Vijftig gulden zou ik kunnen missen, maar tweehonderd."

„Ik heb alleen de chèque noodig," zei Durrain, „en jij kunt het schilderstukje houden. Ik zal de chèque terugbrengen of haar over de post sturen. Je loopt niet het minste risico, want je kunt aan de Bank schrijven de chèque niet uit te betalen, als ze gepresenteerd wordt."

„Beste jongen," antwoordde Scottow, „ik vertrouw je volkomen. Je zult de chèque hebben." En hij vulde het gevraagde bedrag in.

Max vouwde de chèque zorgvuldig samen en stak ze in zijn zak. Hij keek eens rond en er kwam wangunst in zijn oogen, toen hij de luxueuze omgeving opnam. Scottow volgde zijn blik.

„Een heel verschil met vroeger op de Boulevard des Italiens, is 't niet, Max? En toch wensch ik nog vaak die dagen terug, toen ik met jou en Dering in het oude huis woonde, want het was een gelukkige tijd."

„Ik wilde je juist naar Dering vragen," zei Max. „Woont hij nog steeds in Parijs?"

„Ik heb gisteren een brief van hem ontvangen."

„Ik zou hem graag eens schrijven." zei Max.

„Hij heeft het niet voordeelig!"

„Het was niet mijn plan hem om geld te vragen, als je dat soms meent."

„Natuurlijk niet. Jij bent niet van dat slag, Max. Dering zou graag wat van jou hooren. Hij vroeg naar je in zijn brief."

„Ik zal hem vanavond nog schrijven."

„Hij is nog aan het oude adres te Clichy. Ik zal het voor je opschrijven," en Scottow schreef het adres op de achterzijde van een gebruikte enveloppe.

Durrain ging heen met de chèque, die zooals hij beloofd had door hem *aan Scottow teruggezonden werd.*

Twee dagen later was hij weer thuis en zocht mij onmiddellijk op. In het eerste oogenblik dacht ik dat zijn verstand onder den tegenspoed geleden had, maar hij sprak volkomen kalm.

„Ik heb een schilderstuk verkocht, dokter, voor tweehonderd gulden," zei hij en hij telde vijftig gulden voor mij neer. „Dat is voor den specialist," en hij deed, alsof hij den verwonderden blik van mij niet zag. „Ik heb aan mijn schoonzuster geschreven en hier is haar antwoord. Zij is bereid Amaryllis op te passen, zoolang ik afwezig ben." Hij zweeg en ik kon zien, dat hij mij een gunst wilde vragen, doch niet wist hoe dit aan te vangen.

„Ik zal je gaarne van dienst zijn, zooveel ik kan," zei ik hem.

„Dank u, dokter," zei hij met een zucht van verlichting. „'t Is over het geld ...." ging hij voort, waarop hij nog honderdvijftig gulden neerlei. „Is u er zeker van dokter, dat het gevaarlijk zou zijn Amaryllis naar een herstellingsoord te zenden? Ik weet, dat het geld niet lang toereikend is, maar het zou toch eenigen tijd voldoende zijn."

Ik schudde mijn hoofd.

„Een verre reis zou zij niet kunnen volbrengen, maar met behulp van dit geld zou je haar beter kunnen voeden en zal zij meer kans hebben wat op te knappen, dan wanneer je haar de vermoeienis van een reis deed ondergaan."

„Ja," zei hij, „dat verwachtte ik. Ik geloof dat u gelijk heeft, dokter. Het zijn versterkende middelen die zij noodig heeft. En wanneer zij dan denkt, dat ik aan de betere hand ben ...."

„Waar ga je naar toe?"

„Parijs!" zei hij. „Ik ga daar werken .... En als zij denkt dat ik beter word, dan zal versterkend voedsel haar beter maken. Dus u weet zeker dat het niet goed is haar weg te zenden?" „Heel zeker," antwoordde ik.

Weer aarzelde hij. Toen: „Haar zuster zal vanmiddag hier zijn. Wilt u eens naar Amaryllis gaan kijken of uw collega sturen? Het is mij niet mogelijk afscheid van haar te nemen. U wilt het haar wel vertellen. U is zoo vriendelijk. En ik zal haar schrijven. Zeg haar, dat het met mij niet

EVANGELISCHE MAATSCHAPPIJ.

Donderdag 9 September hield de Evangelische Maatschappij in „Krasnapolsky" te Amsterdam onder voorzitterschap van den heer Mr. P. Tideman haar 63ste algemeene vergadering Hierboven een groep der vergaderden. *(V.F.B.)*

BOND VAN ANTI-REVOLUTIONNAIRE GEMEENTERAADSLEDEN.

Verleden week werd te Utrecht onder voorzitterschap van den heer Mr. S. de Vries Czn., wethouder te Amsterdam, een algemeene vergadering gehouden van den Bond van Anti-Revolutionnaire Gemeenteraadsleden. Hierboven een groep van de deelnemers aan de vergadering. *(V.FB.).*